

Kerstin Gier
Rubinvörös^{en}

Időlen szerelem

Harmadik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

ELŐSZÓ

en

Hyde Park, London

1912. április 8.

Miközben a nő térdre rogyott és könnyekben tört ki, a férfi körbekémlelt. Ahogy előre sejtette, a parkban ilyenkor egy lélek sem járt. A kocogás még nem volt divat, és ilyen hidegben egyetlen csavargónak sem akaródzott az utcai padokon álomra hajtani a fejét, ahol legfeljebb újságpapírral takarózhatott.

A férfi óvatosan becsúsztotta a kronográfot a kendőbe, és gondosan elrejtette a hátizsákjában.

A nő a Serpentine-tó északi partszakaszán, az egyik fa mellett kuporgott a hervadt krókuszokkal teli virágágyásban.

Vállai meg-megrándultak, és zokogása úgy hangzott, mint a sebzett állat kétségbeesett nyüszítése. A férfi alig bírta hallgatni. Ám tapasztalatból tudta, hogy jobb, ha ilyenkor békén hagyja. Ezért inkább odaült mellé a harmatos fűbe, a tó tükörsima vizét bámulta, és várt.

Arra várt, hogy kissé alábbhagyjon a kínzó fájdalom, amitől a nő valószínűleg soha nem szabadulhat meg teljesen.

Ő is nyomorultul érezte magát, csak igyekezett uralkodni az érzelmein. Szükségtelennek látta, hogy a nő még miatta is aggódjon.

– Feltalálták már egyáltalán a papír zsebkendőt? – szipogta végül a nő, és könnyáztatta arcát a férfi felé fordította.

– Fogalmam sincs – felelte a férfi. – De szívesen felajánlok egy korhű textil zsebkendőt, amelybe még monogramot is hímeztek.

– G. M. Talán Grace-től loptad?

– Ő maga adta nekem. Nyugodtan telefújhatod, hercegnőm.

A nő arcán halvány mosoly jelent meg, miközben visszaadta a zsebkendőt. – Tönkretettem. Sajnálom.

– Ugyan már! Ebben a korban, ahol most vagyunk, egyszerűen csak kirakják a napra száradni, és máris újra felhasználható – mondta a férfi. – A lényeg, hogy végre abbahagytad a sírást.

De alighogy ezt kimondta, a nőnek ismét könnyek gyűltek a szemébe. – Nem lett volna szabad cserbenhagynunk. Hiszen szüksége van ránk! Azt sem tudjuk, vajon sikerült-e becsapni őket. Így még esélyünk sincs rá, hogy valaha értesüljünk róla, mi történt.

A nő szavai szíven találták a férfit. – Ha meghaltunk volna, még ennyire se menne velünk.

– Bárcsak elrejtőzhettünk volna vele valahol külföldön, álnéven, csak addig, amíg eléggé fel nem nő ahhoz, hogy...

A férfi határozottan megrázta a fejét. – Mindenhol ránk találtak volna, ezt már ezerszer átbeszéltük. Nem hagytuk cserben. Az egyetlen helyes megoldást választottuk: lehetővé tettük, hogy biztonságban éljen. Legalábbis, ami az elkövetkező tizenhat évet illeti.

A nő kis időre elhallgatott. Valahol a távolban felnyerített egy ló, és a West Carriage Drive felől hangokat sodort feléjük a szél, pedig még alig pirkadt.

– Tudom, hogy igazad van – ismerte el végül a nő. – De annyira fáj, hogy talán sohasem látjuk többé! – Megtörölte kisírt szemét. – Legalább nem fogunk unatkozni. Előbb vagy utóbb ebben a korban is megtalálnak minket, és ránk uszítják az Őrzőket. Az a szörnyeteg biztosan nem fog harc nélkül lemondani sem a kronográfáról, sem a terveiről.

A férfi elvagyorodott, amikor meglátta a nő szemében felcsillanó kalandvágyat. Tudta már, hogy a nehezén túljutottak. – Azért még lehetséges, hogy sikerült csöbe húznunk. Sőt, könnyen lehet, hogy az a másik szerkentyű végül mégsem fog működni. Akkor aztán igazán benne lesz a pácban.

– Az tényleg jó lenne. De ha mégsem így lesz, akkor egyedül mi hiúsíthatjuk meg a terveit.

– Már csak ezért is biztos, hogy helyesen cselekedtünk – jelentette ki a férfi, azzal felállt, és leporolta a farmernadrágját. – Gyere! Ez az átkozott fű nedves, neked pedig még kímélned kellene magad.

A nő hagyta, hogy a férfi a kezénél fogva felsegítse, majd gyengéden megcsókolja. – És most mihez kezdünk? Keresünk egy helyet, ahová elrejtethjük a kronográfot?

A nő tanácstalanul bámulta a Hyde Parkot a Kensington Gardenstől elválasztó hidat.

– Igen. De előbb még kifosztjuk az Őrzőket, és bőségesen tele-tömjük a zsebünket pénzzel. Azután felszállhatunk a Southamptonba induló vonatra. Onnan fut ki szerdán első útjára a Titanic.

A nő felnevetett. – Szóval szerinted így kellene kímélnem magam! Természetesen benne vagyok a buliban.

A férfit annyira boldoggá tette, hogy ismét nevetni látja, hogy újból meg kellett csókolnia. – Valójában arra gondoltam... Ugye

tudod, hercegnőm, hogy a hajóskapitányoknak a nyílt tengeren jogukban áll összeadni az ifjú párokat?

– Feleségül akarsz venni? A *Titanicon*? Megőrültél?

– Olyan romantikus lenne!

– Kivéve azt a részt, amikor jéghegynek ütközünk. – A nő a férfi mellkasára fektette a fejét, arcát zakójába rejtette. – Annyi-
ra szeretlek – suttogta.

– Leszel a feleségem?

– Igen – felelte a nő, arcát még mindig a férfi mellkasához szorítva. – De csak akkor, ha legkésőbb Queenstownban kiszál-
lunk.

– Készen állsz a következő kalandra, hercegnőm?

– Készen állok, ha te is felkészültél – hangzott a válasz.

en

A spontán időutazás bekövetkezte előtt általában néhány perccel, néha azonban órákkal vagy akár napokkal korábban rosszullét jelentkezik, amely kiterjedhet a fejre, a gyomorra és/vagy a lábakra is. Az első időutazás – más néven iniciációs ugrás – rendszerint a gén hordozójának 16. és 17. életéve között következik be.

(Részlet Az Őrzők krónikáiból, 2. kötet
– Általános törvényszerűségek)

Először hétfőn délelőtt jött rám a menzán. Egy pillanatra olyan érzésem támadt, mint mikor az ember szélsébesen megindul lefelé a hullámvasút legmagasabb pontjáról. Csak két másodpercig tartott, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy ráborítsak az iskolai egyenruhámra egy tányér krumplipürét a mártással együtt. Az evőeszközök csörömpölve a padlóra zuhantak, de a tányért szerencsére még épp el tudtam kapni.

– Ennek a kajának egyébként is olyan íze van, mint amit a padlóról töröltek fel – jegyezte meg a barátnőm, Leslie, miközben igyekeztem legalább nagyjából összetakarítani a disznóólat, amit csináltam. Természetesen mindenki engem bámult. – Ha akarod, az én adagomat is rákenheted a blúzodra.

– Nem, kösz. – Bár a Saint Lennox Gimnázium által előírt egyenruhának véletlenül épp krumplipüré színe volt, a folt mégis kínosan jól látszott rajta. Gyorsan össze is gomboltam fölötte sötétkék blézeremet.

– Nocsak, a kis Gwenny már megint az étellel játszik? – kérdezte Cynthia Dale. – Nehogy ide ülj mellém, te kis malac!

– Mintha legalábbis melléd akarnék ülni, Cyn. – Sajnos elég gyakran előfordult, hogy ebéd közben ügyetlenkedtem.

Múlt héten például valami zöld édességet kaptunk, amely egyszer csak kiugrott az alumíniumcsomagolásból, és két méterrel odébb, egy ötödikes diák spagettijében landolt. Az azt megelőző héten kiborult a meggylevem, amitől az asztalnál ülők mind úgy néztek ki, mintha elkapták volna a himlőt. Azt meg már nem is számolom, hányszor sikerült az egyenruhához tartozó béna nyakkendő belezárolnom a különféle szószokba, szaftokba vagy éppenséggel a tejbe.

De még soha nem fogott el ebéd közben szédülés.

Mindegy, biztosan képzelődtem, gondoltam magamban. Egyszerűen csak mostanában túl sok szó esett otthon a szédülésről.

Mindenesetre nem az én rosszulléteimtől zsongott a ház, hanem az unokatesóm, Charlotte várva várt szédüléseitől, aki szokása szerint gyönyörű külsővel, makulátlan ruhában ült az asztalnál Cynthia mellett, és a krumplipüréjét kanalazta.

Egy ideje már az egész család arra várt, hogy Charlotte végre szédülni kezdjen. Voltak napok, amikor Lady Arista – a nagymamám – tíz-percenként megkérdezte tőle, érez-e már valamit. A két kérdés közé eső szünetet Glenda nénikém, Charlotte édesanyja rendszerint azzal töltötte ki, hogy feltette hajszálpontosan ugyanazt a kérdést.

És valahányszor Charlotte nemmel válaszolt, Lady Arista öszszeszorította a száját, Glenda nénikém pedig felsóhajtott. Vagy éppen fordítva.

Mi, többiek – az anyukám, Caroline húgom, Nick öcsém, Maddy néném és én – a szemünket forgattuk. Természetesen izgalmas dolog, ha az ember családjában valaki örökli az időutazás gént, de minden csoda három napig tart. Néha már torkig

voltunk azzal a nagy felhajtással, amelyet a rokonok Charlotte körül csaptak.

Maga Charlotte többnyire titokzatos Mona Lisa-mosoly mögé rejtette gondolatait. Az ő helyében én sem tudtam volna, hogy örüljek-e, vagy inkább búslakodjak amiatt, hogy nem tör rám folyton a szokatlan rosszullét. Nos, hogy őszinte legyek: feltehetőleg örültem volna. Én ugyanis meglehetősen félénk típus vagyok. A nyugalmat szeretem.

– Előbb vagy utóbb eljön az ideje – mondta Lady Arista minden áldott nap. – És erre fel kell készülnünk.

Tényleg eljött az ideje, mégpedig aznap ebéd után, Mr. Whitman történelemóráján. Éhesen távoztam a menzáról. Ugyanis mindennek tetejébe találtam egy fekete hajszálat a desszertemben (egreskompót volt vaníliapudinggal), és nem tudtam eldönteni, hogy a sajátom, vagy valamelyik konyhai dolgozótól származik-e. Bárkié volt is, elment tőle az étvágyam.

Mr. Whitman kiosztotta az előző heti történelemdolgozatot. – Kétségkívül alaposan felkészültetek. Különösen Charlotte. Ezért ötös jár neki.

Charlotte félresímított egy arcába lógó, izzó vörös hajtincset, és csak ennyit mondott: „Ó!”, mintha legalábbis meglepte volna az eredmény. Holott minden tantárgyból ő vitte haza a legjobb osztályzatot.

De ezúttal Leslie és én is elégedettek lehettünk. Mindketten ötös alá kaptunk, pedig a mi „alapos felkészülésünk” abban merült ki, hogy megnéztük a Cate Blanchett főszereplésével készült Elizabeth-filmeket DVD-n, és közben chipsszel és fagyival tömtük magunkat. Órán mindenesetre mindig nagyon

figyeltünk, ami a többi tantárgy esetében sajnos sokkal kevésbé volt jellemző ránk.

Mr. Whitman órái annyira izgalmasak voltak, hogy az ember egyszerűen nem tudott nem odafigyelni. Már maga Mr. Whitman is rendkívül figyelemre méltó személyiség volt. A legtöbb lány titokban, sőt nyíltan is, szerelmes volt belé. Mrs. Counter, a földrajztanárnő – úgyszintén. Minden alkalommal céklavörös lett, ahányszor csak Mr. Whitman elment mellette. Egyébként Mr. Whitman tényleg hihetetlenül jól nézett ki, ebben mindannyian egyetértettünk. Vagyis mindannyian, kivéve Leslie-t. Szerinte Mr. Whitman úgy nézett ki, mint egy rajzfilmbéli mókus.

– Amikor rám néz azzal a nagy, barna szemével, mindig úgy érzem, mogyorót kellene adnom neki – mondta egyszer Leslie. Ez a késztetés odáig fajult, hogy a parkban szaladgáló, mogyoróért kuncsorgó mókusokat többé már nem mókusoknak nevezte, hanem „Mr. Whitmaneknek”. Furcsamód ez a szokása valahogy rám is átragadt, és attól kezdve már én is folyton így szóltam, ha közelebb ugrált hozzánk egy mókus: – Jaj, oda nézz! Milyen cucci az a kis pufók Mr. Whitman!

A mókus ügy miatt egészen biztosan Leslie és én voltunk az egyedüliek az osztályban, akik nem áradoztak folyton Mr. Whitmanról. Újra és újra megpróbáltam a többi lányhoz hasonlóan én is jóképűnek látni a tanár urat (már csak azért is, mert az osztályunkba járó fiúk valahogy mind olyan gyerekesek voltak), de ez sem segített – a mókusokhoz való hasonlatossága befészkelte magát az agyamba. Márpedig egy mókus iránt senki nem táplál romantikus érzelmeket!

Cynthia azt a pletykát terjesztette, hogy Mr. Whitman egyetemista korában modellként dolgozott. Bizonyíték gyanánt

kivágott valamelyik puccos magazinból egy reklámodalt, amelyen egy férfi – aki egyébként tényleg hasonlított Mr. Whitmanre – tusolószelével kenegeti a testét.

Cynthián kívül mindenestre senki nem hitte, hogy Mr. Whitman és a tusolószelés férfi egy és ugyanaz a személy. Az utóbbinak ugyanis volt egy gödröcske az állán, Mr. Whitmannek pedig sajnos nem volt.

A fiúk persze egyáltalán nem tartották olyan jó fejnek Mr. Whitmant. Legkevésbé Gordon Gelderman kedvelte. Ugyanis mielőtt Mr. Whitman elkezdett volna nálunk tanítani, az összes lány az osztályból Gordonba volt szerelmes. Be kell vallanom, én is, de hát még csak tizenegy éves voltam, és Gordon akkoriban egész rendesen tudott viselkedni. Tizenhat évesen egyszerűen gáz volt a srác. Ráadásul akkor már két éve folyamatosan mutált. Sajnos még a váltakozó cincogás és brummogás sem akadályozta meg abban, hogy állandóan hülyeségekkel traktáljon.

Borzasztóan felidegesítette magát azon, hogy csak kettést kapott a történelemdolgozatára. – Ez aljas diszkrimináció, Mr. Whitman! Legalább négyest érdemeltem volna. Csak azért, mert fiú vagyok, nem adhat nekem rossz jegyeket.

Mr. Whitman kivette Gordon kezéből a dolgozatot, a második oldalra lapozott, és fennhangon olvasni kezdett: – *I. Erzsébet olyan feltűnően csúnya volt, hogy egyetlen férfi sem akarta feleségül venni. Ezért mindenki csak úgy hívta: a ronda szűz.*

Az osztályban többen felvihogtak.

– Na és? De hát így is volt – védekezett Gordon. – Fúj, azok a gülüszemek, az az összeszorított száj és az a béna frizura!

Alaposan tanulmányoznunk kellett a Tudorokat ábrázoló festményeket a Nemzeti Arcképtárban, és a képeken szereplő

I. Erzsébet valóban kevés hasonlóságot mutatott Cate Blanchett színésznővel. Egyrészt lehetséges, hogy akkoriban tök menő volt a keskeny száj és a nagy orr, másrészt a ruhák tényleg fantasztikusan néztek ki. Harmadrészt pedig tényleg igaz, hogy I. Erzsébetnek nem volt férje, de nagyon sok férfival járt – többek közt Sir... hogyishívják? A filmben Clive Owen játszotta.

– Ő maga is *szűz királynőnek* nevezte magát – magyarázta Mr. Whitman Gordonnak. – Mégpedig azért, mert... – ekkor azonban elhallgatott. – Valami baj van, Charlotte? Fáj a fejed?

Mindenki Charlotte-ra nézett, aki a fejét fogta. – Semmi, csak... szédülök – rebegette, miközben egyenesen rám nézett. – Forog velem a világ.

Mély lélegzetet vettem. Tehát elérkezett az idő. A nagy el lesz ragadtatva. Glenda nénikémről nem is beszélve.

– Hű, nem semmi! – suttogta mellettem Leslie. – Most akkor *átlátszóvá* fog válni? – Habár Lady Arista kiskorunk óta állandóan azzal traktált minket, hogy soha, semmilyen körülmények között nem oszthatjuk meg senkivel a családjunk titkait, én a magam részéről úgy döntöttem, hogy Leslie esetében nem veszek tudomást erről a tilalomról. Végül is ő volt a legjobb barát-nőm, és a legjobb barátnőknek nincsenek titkaik egymás előtt.

Charlotte most először keltett szinte gyámoltalan benyomást, amióta csak ismerem (vagyis amióta megszülettem). Legalább tudtam, mit kell tennem. Glenda nénikém épp elégszer sulykolta belém.

– Szívesen hazakísérem Charlotte-ot – ajánlottam fel Mr. Whitmannek, és felálltam. – Ha a tanár úr megengedi.

Mr. Whitman még mindig Charlotte arcát fürkészte. – Jó ötlet, Gwendolyn – felelte végül. – Jobbulást, Charlotte!

– Köszönöm – suttogta Charlotte. Úton az ajtó felé kissé megtántorodott. – Jössz már, Gwendolyn?

Közelebb siettem, és belékaroltam. Ez volt az első eset, hogy Charlotte jelenlétében egy kicsit is fontosnak érezhettem magam. Jó érzés volt, hogy a változatosság kedvéért én is hasznos lehetek.

– Feltétlenül hívj majd fel, és meséld el mindent! – sűgta még oda Leslie, amint elmentem mellette.

Az ajtó előtt azonban mintha elpárolgott volna Charlotte gyámoltalansága. Még el akarta hozni a cuccait az öltözőszekrényből!

Megragadtam a ruhaujját. – Hagyd a csudába, Charlotte! A lehető leggyorsabban haza kell érnünk. Lady Arista azt mondta...

– Már elmúlt! – közölte Charlotte.

– Na és? Bármelyik pillanatban újra kezdődhet. – Charlotte hagyta, hogy az ellenkező irányba vonszoljam. – Hova a pokolba tettem a krétát? – Menet közben a kabátom zsebében kotorásztam. – Na, végre! Megvan. Itt a mobilom is. Hazatelefonáljak? Félsz? Micsoda ostoba kérdés! Ne haragudj! Kicsit ideges vagyok.

– Semmi baj. Nem félek.

Oldalvást pillantottam az arcára, hogy ellenőrizsem, vajon igazat mond-e. Charlotte azonban ismét magára öltötte azt a kis titokzatos Mona Lisa-mosolyt, amely mögött lehetetlen volt felismerni valódi érzelmeit.

– Akarod, hogy hazatelefonáljak?

– Mit érnék velem? – kérdezett vissza Charlotte.

– Csak arra gondoltam...

– A gondolkodást nyugodtan rám bízhatod – vágott a szavamba.

Egymás mellett haladtunk lefelé a kőlépcsőn James kedvenc falmélyedése felé. James rögtön felemelkedett, amint meglátott bennünket, de én csak futó mosolyt vetettem rá. Jamesszel az volt a legnagyobb gond, hogy rajtam kívül senki nem látta vagy hallotta őt.

James szellem volt. Ezért olyankor inkább nem társalogtam vele, amikor mások is voltak a közelemben. Csak Leslie esetében tettem kivételt. Ő soha, egyetlen másodpercig sem vonta kétségbe James létezését. Leslie mindent elhitt nekem, és többek között ezért is volt éppen ő a legjobb barátnőm. Nagyon sajnálta, hogy nem láthatja, és nem is hallhatja Jamest.

Ennek valójában még örültem is, mert az első dolog, ami James száján kiszaladt, amikor megpillantotta, ez volt: – A te remburáját! Szegény gyermeknek annyi a szeplője, mint égen a csillag! Ha nem kezd el sürgősen valamilyen bőrfehéritő krémet használni, sohasem megy férjhez!

– Kérdezd meg, nem ásott-e el valahol kincseket! – Ez pedig Leslie első reakciója volt, amikor bemutattam őket egymásnak.

James sajnos sehol sem ásott el kincseket. Sőt, meglehetősen sértve érezte magát, amiért Leslie ilyesmit feltételezett róla. Akkor is mindig megsértődött, amikor úgy tettem, mintha nem látnám. Ami azt illeti, James általában véve igen sértődős volt.

– Átlátszó? – kérdezte Leslie az első találkozáskor. – Vagy olyan fekete-fehér?

Nem. James tulajdonképpen teljesen normálisan nézett ki. Kivéve az öltözékét, természetesen.

– Át tudsz menni rajta?

– Nem tudom, soha nem próbáltam.

– Akkor próbáld meg most! – javasolta Leslie.

James nem akarta megengedni, hogy átmenjek rajta.

– Hogy érted azt, hogy... *szellem*? James August Peregrin Pimplebottomot, Hardsdale tizennegyedik grófjának örökösét nem lehet csak úgy sértegetni. Még kislányoknak sem.

A legtöbb szellemhez hasonlóan ő sem akarta tudomásul venni, hogy nem ember többé. Hiába igyekezett, sehogyan sem emlékezett rá, hogy meghalt volna. Már öt éve ismertük egymást, azóta, hogy először betettem a lábamat a Saint Lennox Gimnáziumba. Jamesnek viszont úgy tűnt, alig pár napja történt csak, hogy a klubban kártyázott a barátaival, ahol lovakról, szépségflastromokról és parókákról társalogtak. (Ő szépségflastromot és parókát is viselt, az utóbbi egyébként nem is nézett ki olyan rosszul.) Azt, hogy ismeretségünk kezdete óta én húsz centivel magasabb lettem, fogszabályzót kaptam és mellem nőttek, majd végül megszabadultam a fogszabályzótól, szándékosan figyelmen kívül hagyta. Mint ahogyan azt a tényt is, hogy az apja palotájába réges-régen magániskola költözött, és az épületet felszerelték vezetékes vízzel, elektromos árammal és központi fűtéssel. Az egyetlen dolog, ami a jelek szerint időről időre feltűnt neki, az iskolai egyenruhánk szoknyájának hossza volt. Az ő idejében nyilvánvalóan ritkaságszámba ment a fedetlen női vádli és boka.

– Nem igazán udvarias magatartás egy hölgy részéről, ha nem üdvözlöl egy rangban felette álló urat, Miss Gwendolyn – kiáltotta most is, újfent vérig sértve, amiért nem szenteltem neki kellő figyelmet.

– Bocsáss meg! Sietünk – mondtam.

– Ha esetleg valamiben segíthetek, természetesen állok rendelkezésedre. – James megigazgatta a ruhája ujjára varrt csipkét.

– Nem, köszönöm. Sietnünk kell haza. – Mintha James legalábbis a segítségünkre lehetett volna! Még egy ajtót sem volt képes kinyitni. – Charlotte nem érzi jól magát.

– Ó, igazán nagyon sajnálom – mondta James, aki igencsak kedvelte Charlotte-ot. A „modortalan szeplőssel” ellentétben, ahogy Leslie-t nevezte, az unokatesómat kivételesen „bájosnak és elbűvölően kecsesnek” találta. Ma is tartogatott néhány csöpögős bókot a számára. – Kérlek, add át neki legszívélyesebb jókívánságaimat! És mondd meg neki, hogy ma is elragadóan néz ki. Egy kicsit sápadt, de bűbajos, akár egy tündér.

– Átadom.

– Abbahagyhatnád már a képzeletbeli barátoddal való társalgást! – vetette oda Charlotte. – Különben még a végén a bolondok házában kötsz ki.

Oké, akkor *nem* adom át neki. Már így is elég beképzelt.

– James nem képzeletbeli, csak láthatatlan. A kettő nem ugyanaz!

– Ha te mondod – hagyta rám Charlotte. Glenda nénikém-mel úgy vélték, csak azért találtam ki Jamest és a többi kísértetet, hogy felhívjam magamra a figyelmet. Már bántam, hogy valaha egy szóval is említettem nekik a szellemsztorikat. Kisgyerekként azonban el sem tudtam volna képzelni, hogy senki-nek se beszéljek az életre kelt vízköpő szörnyekről, akik a szemem láttára másztak le az épületek homlokzatáról, hogy ronda grimaszokkal ijesztgessenek. A vízköpők még valamelyest szórakoztatóak voltak, de találkoztam rajtuk kívül rémisztő külsejű, sötét kísértetekkel is, akiktől rettegtem. Beletelt néhány évbe,

mire felfogtam, hogy a szellemek nem árthatnak az embereknek. Az egyedüli dolog, amire tényleg képesek, az az ijesztgetés.

James természetesen senkit sem ijesztgetett. Ő teljesen ártalmatlan volt.

– Leslie szerint talán nem is olyan rossz, hogy James fiatalon halt meg. A Pimplebottom névvel valószínűleg kevés esélye lett volna megnősülni – jegyeztem meg, miután meggyőződtem róla, hogy James már nem hallhat minket. – Úgy értem, ki venne fel önként a *Ragyáspopsi* nevet?

Charlotte a szemét forgatta.

– Mindenesetre nem néz ki rosszul – folytattam. – És dúsgazdag, már ha hihetünk neki. Egyedül az a szokása zavar, hogy folyton az orra elé tart egy parfümmel átítatott csipkés zsebkendőt. Nem valami férfias.

– Milyen kár, hogy rajtad kívül senki nem csodálhatja meg! – sóhajtott fel Charlotte.

Ezt én is sajnáltam.

– És mekkora butaság, hogy a családon kívül is kikotyogod a furcsaságaidat! – tette hozzá.

Na, ez megint egy tipikus Charlotte-féle gúnyos megjegyzés volt. Meg akart vele bántani, és sajnos sikerült is.

– Én nem vagyok furcsa!

– Dehogynem!

– Ezt épp te mondod, te *génhordozó!*

– Én legalább nem fecsegtem ki fünek-fának – vágott vissza Charlotte. – Te viszont olyan vagy, mint az a dilinyós Maddy nénikénk. Ő még a tejesembernek is mesél a látomásairól.

– Közönséges vagy!

– Te meg naiv!

Civakodva szeltük át az előcsarnokot, elmasíroztunk a ház-
mester üvegbódéja mellett, ki az iskolaudvarra. Fújt a szél, és
olyan sötét volt az ég, mintha bármelyik pillanatban elered-
hetne az eső. Már bántam, hogy nem mentünk vissza mégis a
holmijainkért. Jól jött volna egy kabát.

– Sajnálom, hogy Maddy nénihez hasonlítottalak – szólalt
meg Charlotte kissé megtörtén. – Azt hiszem, mégis izgulok
egy kicsit.

Őszintén meglepődtem. Máskor soha nem kért bocsánatot.

– Megértem – feleltem gyorsan. A tudtára akartam adni, hogy
értékelem a bocsánatkérését. Valójában szó sem volt megértés-
ről. Az ő helyében én nemcsak izgultam volna, hanem egye-
nesen reszkettem volna a félelemtől, legalább annyira, mint
amikor fogorvoshoz készülök.

– Egyébként pedig kedvelem Maddy nénit. – Ez igaz is volt.
Lehet, hogy Maddy néni időnként kicsit bőbeszédű volt, és haj-
lott rá, hogy mindent négyszer mondjon el, de ez a különcsége
még mindig ezerszer jobban tetszett, mint a többiek titokzatos-
kodó nyüzsgése. Ráadásul Maddy nénitől mindig kaptunk cit-
romos cukorkát.

Charlotte-ot nyilvánvalóan nem hatották meg a cukorkák.

Átmentünk az úton, és a járdán siettünk tovább.

– Ne bámulj már folyton! – csattant fel Charlotte. – Észre fo-
god venni, ha eltűnök. Akkor majd odarajzolod a krétával azt a
hülye keresztet, és hazarohansz. De nem fog megtörténni. Ma
biztosan nem.

– De hát ezt nem tudhatod! Kíváncsi vagy, hol fogsz landol-
ni? Úgy értem, hogy mikor?

– Természetesen – válaszolta Charlotte.

– Remélhetőleg nem az 1664-es nagy tűzvész idején.

– A londoni nagy tűzvész 1666-ban volt – torkolt le Char-
lotte. – Ezt tényleg nem nehéz megjegyezni. Ráadásul a város-
nak ez a része addigra még nem épült be, vagyis nem is volt mi-
nek égnie.

Említettem már, hogy Charlotte becenevei közé tartozott a
„Poényilkos” és az „Okostojás” is?

Nem hagytam ám annyiban! Lehet, hogy gonosz dolog volt,
de szerettem volna, ha legalább néhány másodpercre leradíroz-
hatom az arcáról azt az idióta vigyort. – Ezek az iskolai egyen-
ruhák valószínűleg úgy égnek, mint a szalma – jegyeztem meg
nyomatékosan.

– Tudnám, mit kell tennem – felelte Charlotte kurtán, anél-
kül, hogy a mosoly lehervadt volna a szájáról.

Nem tehettem mást, csodáltam a hidegvéréért. Engem ret-
tegéssel töltött volna el már a pusztá gondolata is annak, hogy
egyszer csak a múltban találom magam.

Régen mindig minden sokkal rémesebb volt. Folyton hábo-
rúk dúltak, himlő és pestis pusztított, ha pedig az ember valami
rosszat mondott, azonnal a máglyára vetették boszorkányságért.
Ráadásul akkoriban még csak pottyantós véce létezett, minden-
ki bolhás volt, és reggelente az emberek az ablakon borították ki
éjjeliedényük tartalmát, mit sem törődve azzal, hogy jár-e épp
valaki az ablak alatt.

Charlotte-ot egész életében arra készítették fel, hogy képes le-
gyen eligazodni a múltban. Soha nem volt ideje játéokra, sem ba-
rátnőkre, sem bevásárlásra, mozira vagy fiúkra. Ehelyett tánc-
órákat vett, vívni és lovagolni tanult, különórára járt idegen
nyelvekből és történelemből. Tavaly óta ráadásul minden szerda

délután elment valahová Lady Aristával és Glenda nénikémmel, és csak késő este jöttek haza. Ezt „misztériumórának” nevezték. De a misztériumok mibenlétéről senki nem akart felvilágosítani bennünket, legkevésbé maga Charlotte.

– Ez titok. – Ez volt valószínűleg az első mondat, amelyet életében kimondott. A második pedig: – Nektek ehhez semmi közötök.

Leslie mindig azt mondta, hogy a mi családjunkban valószínűleg több a titok, mint a brit titkosszolgálatnál és az MI 6-nál együttvéve. Könnyen lehet, hogy igaza volt.

Normális esetben busszal mentünk haza az iskolából. A 8-as busz a Berkeley Square-en állt meg, onnan pedig már nem laktunk messze. Aznap viszont gyalog tettük meg a négy megállónyi utat, ahogy Glenda néni meghagyta. Mindvégig készenlétben tartottam a krétát, de Charlotte mégsem vált levegővé.

Amikor végre felkecmeregtünk az ajtónkhoz vezető lépcsőn, majdnem csalódott voltam. Itt ugyanis az én szerepem a történetben véget ért. Ezen a ponton már a nagymamám vette kezébe az ügyet.

Megrángattam Charlotte ruhájának ujját. – Nézd csak! Már megint itt van az a fekete ruhás férfi.

– Na és? – Charlotte még csak körül sem nézett. A férfi odaát ácsorgott a 18-as számú ház bejáratánál. Most is fekete vihar-kabátot viselt, mint mindig, és kalapját mélyen az arcába húzta. Először azt hittem, ő is csak szellem, amíg rá nem jöttem, hogy a testvéreim és Leslie is látják.

Már hónapok óta figyelte a házunkat, szinte éjjel-nappal. Lehetséges, hogy többen váltották egymást, csak tökéletesen

egyformák voltak. Többször is vitatkoztunk azon, vajon kémkedő betörőkkel, magándetektívekkel vagy valami gonosz varázslóval van-e dolgunk. Caroline húgom szilárdan meg volt győződve az utóbbiról. Kilencéves volt, és imádta a gonosz varázslókról és jó tündérekéről szóló meséket. Az öcsém, Nick, tizenkét éves volt, és ki nem állhatta a varázslós tündérmeséket, ezért ő inkább a kémkedő betörőkre tippelt. Leslie és én a magándetektívekre voksoltunk.

Valahányszor átmentünk az utca túloldalára, hogy közelebb-ről is szemügyre vegyük, a férfi vagy bement a házba, vagy beállt az út szélén parkoló fekete Bentleybe, és elrobogott.

– Ez egy varázsautó – jelentette ki Caroline. – Amikor senki nem néz oda, hollóvá változik. A varázsló pedig aprócska manóvá, és a holló hátán elrepül.

Nick minden eshetőségre készen felírta a Bentley rendszámát. – Bár a betörést követően biztosan átfestik majd az autót, és másik rendszámot szerelnek fel rá – mondta.

A felnőttek úgy tettek, mintha semmi gyanúsat nem látnának abban, hogy éjjel-nappal egy fekete ruhás férfi figyeli a családjunkat.

Charlotte ugyanezen az állásponton volt. – Mi az ördögért csináltok olyan nagy ügyet abból a szerencsétlen emberből!? Egyszerűen csak ott szeret cigarettázni. Ez minden.

– Na, persze! – Ennél még az elvarázsolt hollós mesét is könnyebben elhittem.

Eleredt az eső. Még jó, hogy nem korábban.

– Érzel legalább valami szédülésfélét? – kérdeztem reménykedve, miközben arra vártunk, hogy valaki ajtót nyisson. Lakáskulcsunk ugyanis nem volt.

– Ne idegeskedj már! – csattant fel Charlotte. – Majd megtörténik, amikor eljön az ideje.

Mr. Bernhard nyitott ajtót, akiről Leslie azt állította, hogy a komornyikunk. Jelenlétét egyúttal végső bizonyítéknak tekintette arra nézve, hogy majdnem olyan gazdagok vagyunk, mint maga a királynő vagy épp Madonna. Nem tudtam pontosan, milyen szerepet tölt be Mr. Bernhard a családban. Anyukám szerint ő volt „a nagymama jobbkeze”, a nagymama pedig „a család régi barátjaként” emlegette. Nekünk, gyerekeknek, egyszerűen csak „Lady Arista titokzatos inasa” volt.

Amint megpillantott bennünket, felvonta a szemöldökét.

– Üdv, Mr. Bernhard! – mondtam. – Borzalmas időnk van, nemdebár?

– Abszolúte borzalmas. – Horgas orrával és kerek, aranykeretes szemüvege mögött megbúvó barna szemével Mr. Bernhardtól mindig egy bagoly jutott az eszembe, pontosabban egy uhu.

– Nem árt, ha az ember kabátot vesz, mielőtt elhagyja a házat.

– Hát... igen, határozottan nem árt – feleltem.

– Hol van Lady Arista? – kérdezte Charlotte. Az unokahúgom soha nem viselkedett különösebben udvariasan Mr. Bernhardtal. Talán mert velünk, többiekkel ellentétben már gyermekként sem tisztelte az idős szolgát. Pedig Mr. Bernhardtak volt egy különleges képessége, amely igen nagy tiszteletet parancsolt: a ház bármely pontján képes volt gyakorlatilag a semmiből megjeleníteni az ember háta mögött, és olyan halkán settenkedett, mint egy macska. Semmi nem kerülte el a figyelmét: a nap minden egyes percében jelen volt. Mindenhol.

Mr. Bernhard már akkor nálunk lakott, amikor én még még sem születtem, sőt anyukám szerint már az ő kislánykorában

is a családnál szolgált. Mr. Bernhard tehát feltehetőleg egyidős volt Lady Aristával, még ha ez nem is látszott rajta. A második emeleten volt a szobája, ahová az első emeletről külön folyosó és lépcső vezetett felfelé. Nekünk még a folyosóra sem volt szabad betenni a lábunkat.

Az öcsém azt állította, hogy Mr. Bernhard csapóajtókat és hasonló csapdákat állított fel, hogy távol tartsa a nemkívánatos látogatókat. Bizonyítéka persze nem volt rá. Soha egyikünk sem merészkedett arrafelé.

– Mr. Bernhardtak szüksége van egy kis magányra – mondotta Lady Arista mindig.

– Igen, igen – helyeselt olyankor Anya. – Az nekünk is jól jönne. – De ezt mindig olyan halkán tette hozzá, hogy Lady Arista meg sem hallotta.

– A nagymamája a zeneszalomban van – tájékoztatta Mr. Bernhard Charlotte-ot.

– Köszönöm. – Charlotte faképnél hagyott bennünket, és felrohant a lépcsőn. A zeneszalomban az első emeleten volt, és senki nem tudta, honnan kapta a nevét. Még egy árva zongora sem állt benne.

Mindenesetre ez a helyiség volt Lady Arista és Maddy néni kedvenc tartózkodóhelye. Levegőjében az ibolya illata és Lady Arista cigarillóinak füstje keveredett. A szobát csak nagy ritkán szellőztették. Ha sokáig kellett odabent lennem, mindig elálmosodtam.

Mr. Bernhard bezárta a bejárati ajtót, de előtte még vettem egy gyors pillantást az utca túloldalára. A kalapos férfi most is ott volt. Vajon csak képzelődtem, vagy tényleg felemelte a kezét, mintha valakinek integetne? Talán Mr. Bernhardtak? Vagy netán nekem?

Az ajtó bezárult, én pedig nem jutottam semmilyen következtetésre, mivel minden átmenet nélkül hirtelen visszatért a gyomromba az a furcsa hullámvasutas érzés. A világ elhomályosult előttem. A térdem rogyadozott, és meg kellett támaszkodnom a falnál, hogy el ne essek.

A következő pillanatban azonban már el is múlt a rosszullet.

A szívem örülten kalapált. Valami nem stimmelt velem. Az ember nem kezd el két órán belül kétszer is szédülni anélkül, hogy felszállt volna a hullámvasútra.

Kivéve, ha... dehogy, ostobaság! Valószínűleg csak túl gyorsan nőök. Vagy lehetséges, hogy... talán... agytumorom van? Vagy egyszerűen csak éhes vagyok.

Igen, ez lehet az oka. Reggel óta nem ettem semmit. Hiszen az ebéd a blúzomon landolt. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

Ekkor vettem csak észre, hogy Mr. Bernhard engem mustrál a bagolyszemével.

– Hopplá! – mondta jókora késéssel.

Éreztem, ahogy elvörösödöm. – Akkor én megyek is... megcsinálom a házi feladatomat – mormoltam magam elé.

Mr. Bernhard közömbös arckifejezéssel bólintott.

Az Őrzők krónikái
1994. október 10.

en

Visszatértem Durhamból, ahol meglátogattam Lord Montrose legfiatalabb lányát, Grace Shepherdöt, aki legnagyobb meglepetésünkre már tegnapelőtt világra hozta kislányát. Mindannyian örülünk Gwendolyn Sophie Elizabeth Shepherd születésének (2460 g, 52 cm).

Anyja és gyermeke jó egészségnek örvend. Szívből gratulálunk Nagymesterünknek ötödik unokájához.

(Jelentette: Thomas George, Belső Kör)